

Naschrift bij L. Van den Bossche and L. Van Outrive

Fijnaut, C.J.C.F.

Published in:

Panopticon: Tijdschrift voor Strafrecht, Criminologie en Forensisch Welzijnswerk

Publication date:

1986

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Fijnaut, C. J. C. F. (1986). Naschrift bij L. Van den Bossche and L. Van Outrive: Toch een socialistisch politiebeleid. *Panopticon: Tijdschrift voor Strafrecht, Criminologie en Forensisch Welzijnswerk*, 7(4), 383-385.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright, please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

NASCHRIFT

1. Ik voelde en voel mij niet geroepen om een socialistisch politiebeleid uit te dragen. Er is zo langzamerhand vóór alles behoefte aan een theoretisch doorzicht en praktisch uitgewerkt beleid, van welke partijpolitieke signatuur dan ook.

2. Aan het schrijven van de omstreden tribune zit beslist ook een emotionele kant. Dat stuk mag namelijk best worden beschouwd als een vrucht van de ergeris die bij mij in de loop der jaren is gegroeid over de opstelling en de uitlatingen van de SP inzake de politieproblematiek. En ik wil er geen geheim van maken dat mijn gemoedstoestand in het voorbije jaar op dit punt bepaald niet is verbeterd. Hierbij mag ik herinneren aan de platte manier waarop door o.a. de SP de politieverkikelen in en rond het zogenaamde Heizeldrama zijn gebruikt om aan politieverkikelen te doen (en waardoor de parlementaire onderzoekscommissie niet is toegekomen aan het instellen van een grondig onderzoek met dito besluiten en aanbevelingen) en aan de uiterst primitieve wijze waarop haar belangrijkste leiders hebben gereageerd op de vreselijke aanslagen van het voorbije najaar (en waarmee zijzelf hebben aangetoond dat het onderhavige SEVI-rapport voor de eigen praktijk in elk geval van nul en generlei waarde is). Veel plezier heb ik aan het schrijven van die tribune dus niet beleefd. Wel heb ik een zekere glimlach niet kunnen onderdrukken bij het lezen van de betrokken passage in de vorenstaande repliek. Kennelijk kunnen mensen die al jaren met grof geschut om zich heen schieten er slecht tegen dat zij zelf eens scherp op de korrel worden genomen. Ten einde raad zoeken zij dan dekking achter het karakter van de schutter.

3. Wat de zakelijke inhoud van de repliek betreft moet ik zeggen dat ik vind dat die van hetzelfde laken en pak is als het oorspronkelijke rapport. Dit oordeel kan ik hier slechts met één voorbeeld stofferen: de onjuiste en tegenstrijdige visie op de (mogelijke) positie van het openbaar ministerie in het politiebesteding.

Beide auteurs gaan ervan uit dat het openbaar ministerie behoort tot de rechterlijke macht, hierom op geen enkele manier kan worden gecontroleerd door het Parlement en dus ook niet kan worden belast met beheer van politiediensten.

Welnu, dit uitgangspunt is zonder meer onjuist. Sinds jaar en dag immers wordt het openbaar ministerie in de rechtsleer beschouwd als een orgaan van de rechterlijke macht *en als een orgaan van de uitvoerende macht*. Het is dus op z'n minst goed mogelijk dat het openbaar ministerie voor de daden die het in zijn laatstgenoemde hoedanigheid stelt, bijvoorbeeld het (gedeelde) beheer van de gerechtelijke politie, via de Minister van Justitie door het Parlement wordt gecontroleerd, terwijl het in beginsel zeker niet is uitgesloten dat het openbaar ministerie, natuurlijk opnieuw via de Minister van Justitie, ook als rechterlijk orgaan ten overstaan van het Parlement verantwoording aflegt voor zijn doen en laten, met name waar het gaat om het gevoerde of te voeren opsporings- en vervolgingsbeleid. In de praktijk gebeurt het een en ander echter niet of nauwelijks en dit heeft, denk ik, enerzijds onder meer te maken met de (in-)competentie van de mensen die in de volksvertegenwoordiging zetelen en anderzijds met de slimme strategieën van het openbaar ministerie om pottenkijkers buiten de deur te houden, bijvoorbeeld het propageren van een mystieke ideologie waarin zijn opdracht wordt afgeschilderd als een geschenk van de natie.

De (interne) tegenstrijdigheid van de visie op het openbaar ministerie die in deze repliek wordt geëtaleerd, zit 'm erin dat het zojuist omschreven uitgangspunt totaal niet te rijmen valt met wat verderop in dit stuk over het beleid van het openbaar ministerie wordt gezegd. Daar wordt immers zonder blikken of

blozen geponeerd dat het openbaar ministerie het Parlement via rapporten en dergelijke in staat zou moeten stellen om het door hem gevoerde beleid te controleren.

4. Potsierlijk is het in mijn ogen tenslotte dat mensen die zelf op geen enkele manier vertrouwd zijn met het praktische politiewerk en ook niet rechtstreeks verantwoordelijk zijn (geweest) voor welk politiebeleid dan ook, mij verwijten vanuit een ivoren toren te spreken. Dit verwijt is wellicht nog het beste bewijs van de armoede van hun (tegen)betoon. De SP zou best wat wetenschap kunnen gebruiken.

prof. dr. C. Fijnaut